

Хитлер нарећује: Заробите Дражу

13:59 31.07.2016.

СВЕДОЦИ смо тога да је историја као наука у социјалистичкој Југославији пола века упорно истрајавала на крајње поједностављеној и идеолошкој представи наше прошлости. Поједини центри, или боље рећи појединци, погубљени у идеолошким маглама и једноумљу, и саучесници у научним манипулатацијама, још увек се грчевито труде да сачувају старе оцене и процене о неким, можда, и кључним збивањима у нашој историји. Новооткривена документа која демантују њихова становишта као да их не додирују.

Резултат тога је да српски народ опет стоји на почетним позицијама у болном и мукотрпном процесу реконституисања своје државности као и пре век и по, када је све почело.

С тим што је данас, у условима доминације глобалистичког виђења човечанства, много теже да бар малчице останемо своји. Додатни проблем представља то што се млађим историчарима нимало не помаже да дођу до историјске грађе која чами у депоима разних служби и институција. Оно што освежава поглед на тај период, углавном су документи који стижу из страних или приватних архива.

Годинама нам је сервирана једна наизглед бизарна прича о хапшењу немачког генерала Лера, човека који је бомбардовао Београд и водио операције „Вајс“ и „Шварц“ 1943. године. Далеких мајских дана 1945. године, у завршним операцијама за ослобођење земље, на територију сићушне Словеније слиле су се силне војске... Партизани, четници, усташе, белогардејци, Немци...

У ТОМ општем метежу одзывањале су Титове речи изговорене 26. маја 1945, у Љубљани, на Конгресном тргу:

– Ми смо земљу очистили не само од немачких освајача, него и од домаћих изрода. Рука правде, рука осветница нашег народа, достигла је већ огромну већину, а само један мали део успео је побећи.

Дванаест дана раније, међу припадницима Титове армије прострујала је вест – заробљен је Александер Лер, немачки генерал, командант југоистока и заповедник Армијске групе Е.

Лер са надимком Саша рођен је 20. маја 1885. у Турну Северину, на Дунаву, прекопута Кладова. Отац му је био Немац, а мајка православка.
Одлично је говорио руски, српски, румунски и мађарски језик.
Средњу школу завршио је у Панчеву.

Са групом високих немачких комandanата и заповедника у Југославији, суђено му је од 5. до 13. фебруара 1947. пред Војним судом Треће југословенске армије.
Као ратни злочинац, осуђен је на смрт и стрељан 26. фебруара 1947. у Београду.

Чекајући судски процес, немачки генерал је у затвору написао своја сећања о ратним операцијама и свом боравку у Југославији од априла 1941. до тренутка када се нашао у рукама партизана. Овај рукопис има 180 страница. Откривен је пре десетак година захваљујући покојном колеги Драгану Влаховићу, уреднику „Политике“, „Интервјуа“, ДЕМ-а, „Гласа јавности“...

Овај новинар немирног и истраживачког духа, Лерове мемоаре, да их тако назовемо, пронашао је у личној библиотеци генерала ЈНА у пензији Сredoја Урошевића. Влаховићу је генерал Урошевић рекао да је Леров текст добио својевремено од Секције бораца Друге пролетерске бригаде када је припремао своју монографију о тој јединици за штампу, која је објављена у два издања.

**ОВОГ документа нажалост није било у архивама, где му је, иначе, место.
Ко је и зашто желео да скрије сведочење немачког комandanта?**

Шта је све то на 180 страница написао Александер Лер док је у југословенском затвору 1945-1947. године чекао суђење и извршење пресуде?

Александер Лер пише: „Мене су заробили Енглези у ратним операцијама у мају 1945. и потом ме изручили партизанским снагама.“

И ето првог разлога да се скрије његова исповест.

Деценијама се врх Титове војске китио туђим перјем и деценијама су обмањивали јавност и историчаре да су оружане снаге Народноослободилачке војске баш биле те које су заробиле окупаторског генерала.

Наш генерал ЈНА Милан Баста написао је књигу „Рат је завршен седам дана касније“ и читаво једно поглавље посветио Леровом заробљавању.

Енглезе, наравно, не спомиње, али је с поносом говорио да чува пиштоль овог немачког заповедника као ратни трофеј. Предговор књизи написао је, такође генерал, Алексадар Апостоловаски, који је у ЈНА водио сектор за морално-политичко васпитање. И он, у неколико реченица, с поносом истиче подвиг и заробљавање најважнијег Немца у току рата у Југославији. **Толико о моралу...**

КЉУЧНИ разлог због чега је овај документ био далеко од очију јавности и историчара се вероватно крије у Леровој реченици:

„Наш основни задатак био је, по Хитлеровом најстрожем наређењу у војним операцијама 1943. године (Неретва – Сутјеска), хватање живог генерала Драже Михаиловића и 35.000 четника: за то су ангажоване италијанске, усташко-домобранске, немачке, бугарске јединице...“ – исписује Александер Лер.

У трагању за што потпунијом истином о збивањима на југословенском простору 1941-1945, ова тврђња човека који је командовао операцијама „Вајс I и II“ (вајс на немачком значи бело), која је вођена против партизана, и „Шварц“ (на немачком црно), која је била усмерена против четника Драже Михаиловића, баца сасвим ново светло на тај део историјских догађања. Доктринарним Брозовим партијским и научним пуленима то свакако није одговарало.

О ОПЕРАЦИЈИ „Шварц“ и акцији хватања генерала Михаиловића Лер пише да су његове јединице добиле информацију да је четнички вођа са својим штабом у Колашину.

„Прва планинска дивизија добила је од фирмера специјалну заповест да по сваку цену, и без обзира на сметње које чине Италијани, зароби Михаиловића.

„Прва планинска дивизија прорсла је без задржавања у Колашин, и у истом већ затекла италијанске посаде – очигледно већ подуже ту – са присутним комandanтом дивизије, где је ускоро затим стигао и комandanт корпуса.

„Михаиловић са штабом је већ био нестао. Ипак, успели су да у вароши пронађу и заробе Ђуришића. Око тога је избио спор. Италијани су опколили групу кућа где се налазио немачки штаб дивизије са малом трупом и Ђуришићем, и на положаје поставили митральезе и јаку пешадију, па, како изгледа, и брдску артиљерију.

„После бурних преговора и пошто је успело да се Ђуришић санитетским аутомобилом извуче из окружења и потом авионом типа ‘шторх’ пребаци ван подручја италијанских трупа, стање се смирило... Ускоро се потом утврдило да је само Прва планинска дивизија имала заробљених четника. Њихов број износио је неколико стотина. Све остале пропустили су Италијани кроз своје линије према југу.“

Цитирањем ових најзанимљивијих делова Леровог сведочења, свакако подразумева и питање да ли је његово писаније пројекто једном цртом осветништва према победницима у рату, или су пак победници, као и сви победници уосталом, **безочно фалсификовали новију историју**.

А мудри Енглези су давно упозорили: „Народ који не зна своју историју, мораће да је понавља.“ Да смо чешће имали ову изреку на уму, не бисмо дозволили да у последњем крвавом гротлу балканске историје деведесетих година никну нове крстаче широм Крајине, Републике Српске и Косова и Метохије.

ЛЕР ХОЋЕ ДА ОТЦЕПИ АУСТРИЈУ

О ПРЕПЛИТАЊУ судбина Драже Михаиловића и Александра Лера говори још један документ који је 70 година чуван у строгој тајности у Британији, а у Београд је стигао из њиховог Националног архива. То су преписка британских дипломата и њиховог министарства спољних послова, записници са суђења Михаиловићу и извештаји енглеских обавештајаца о томе како се он држао на суђењу. Најзанимљивији делови у допису дипломате Џорџа Клатона односе се на Дражине преговоре са генералом Александром Лером.

Дража је на суђењу рекао да се у марту или априлу 1945. године срео се са Штекером, представником Хермана Нојбахера, високог чиновника Министарства иностраних послова Трећег рајха. Штекер му је пренео понуду генерала Лера да се трупе под његовом командом поделе и отцепе Аустрију од Немачке. Од Михаиловића се очекивало да ту понуду пренесе савезницима.

Командант Југословенске војске у отаџбини рекао је тада да није у прилици да пренесе понуду јер су Немци провалили све шифре његове војске. Међутим, Дража је о овом сусрету обавестио америчког пуковника Роберта Макдауела, који је био у његовом штабу.

Извор: novosti.rs